

[Per Hækkerup.]

på en række punkter detaljeret, og det undgik at beskæftige sig med det, som var hovedspørgsmålet. Ikke med ét eneste ord berørte statsministeren den problematik, som jeg drog frem, og som er den afgørende problematik for vort land, nemlig hvorledes vi skal formulere en økonomisk politik, der kan sikre fuld beskæftigelse, samtidig med at vi har balance i betalingsforholdet til udlandet og i øvrigt har en stabil prisudvikling. Ikke med ét ord berørte statsministeren det.

I mit første indlæg understregede jeg, at det er en kendsgerning, at selv om regeringen har brugt finans- og kreditpolitikken i en udstrækning, som vi ikke tidligere har set, selv om vi er nået dertil, at borgerne betaler ca. 50 pct. af deres indkomst i skat, selv om vi har et renteniveau, som ligger overordentlig højt, og selv om vi har en stram kreditgivning i øvrigt, så er det ikke lykkedes at tilvejebringe balance imellem de to hovedhensyn, opretholdelse af fuld beskæftigelse og ligevægt i betalingsforholdet til udlandet. Det er konstateret, og det står uimodsagt efter statsministerens svartale — jeg forstår, at økonomiministeren ikke ønskede at tage ordet, eller ikke fik lov til at tage ordet, det skal jeg ikke blande mig i — det står uimodsagt, at sådan er situationen. Det står også uimodsagt, at de forsøg, som regeringen gjorde på at supplere finans- og kreditpolitikken med indkomstpoltikken, er mislykkedes. Jeg lagde godt mærke til, at statsministeren fastholdt, at der dog havde været gennemført visse dele af indkomstpoltikken; der var blandt andet det med lønningerne for de offentligt ansatte, som havde holdt sig inden for rammen. Her vil jeg da gerne spørge statsministeren: skal den udtalelse forstås på den måde, at den efterregulering, der hidtil har været gældende for tjenestemændene og de offentligt ansatte i overensstemmelse med lønbevægelserne på det private arbejdsmarked, ikke længere skal være gældende? Hvis den ikke er gyldig, har statsministeren ret; hvis den er gyldig, har statsministeren ikke ret på dette område. Tilbage bliver der en prislov, som vi ikke tror er særlig effektiv, fordi man har pillet den virkelige tand ud af prisloven, som dog er virket på en sådan måde, at den er egnet til at genere erhvervslivet i dets normale

funktioner. Hvis det er det, statsministeren kalder indkomstpoltik, må jeg sige, at så er der meget stor forskel på vore begreber om, hvad indkomstpoltik er.

Statsministeren indrangerede under indkomstpoltikken, at man havde fået en fredelig udgang på forhandlingerne på det private arbejdsmarked, og fremhævede, at det var enestående i Europa. Jeg deltager i denne betragtning, at det er enestående i Europa, men jeg synes, statsministeren er den sidste, der kan sige, at det er et udslag af regeringens indkomstpoltik. For er der nogen, der har kludret i disse forhandlingers tilrettelæggelse fra det offentliges side, i forsøgene på at blande sig i forhandlingsparternes frie ret til at afgøre det, med opstilling af trusler, som oven i købet fandt udtryk i en vedtagelse her i folketinget, så er det statsministeren. Er der nogen, der ikke har bidraget til en fredelig udgang af det private arbejdsmarkeds overenskomstforhandlinger, så er det statsministeren, så er det regeringen. Skulle statsministeren derfor indregne det som et led i indkomstpoltikken, burde statsministeren her have takket LO og Arbejdsgiverforeningen, og med det gode samarbejde, socialdemokratiet har med LO, burde statsministeren have takket også os — om end det kun skulle have været en meget lille tak, naturligvis. I stedet for gjorde statsministeren noget andet. Han sagde, at det er en historisk kendsgerning — prøv nu at lægge mærke til de ord, det er rystende, at en statsminister kan sige det, men det viser jo, på hvilket svagt grundlag statsministeren står — det er en historisk kendsgerning, at socialdemokratiet brugte al sin styrke til at forhindre en indkomstpoltik. Det tør den statsminister sige, som af partipolitiske grunde i 1967 fældede socialdemokratiets forsøg på en indkomstpoltik, af rent partipolitiske grunde og imod det, alle vidste var hans saglige indstilling. Det tør den statsminister sige, som, uden at socialdemokratiet har haft lejlighed til at prøve dem her i folketinget, efter forhandlinger med de interesserede parter gang efter gang har måttet tage sine indkomstpoltiske eksperimenter af bordet igen. Det tør den statsminister sige. Nej, den historiske kendsgerning er en helt anden, vil jeg gerne sige til statsministeren, en helt anden. Det er en sjældent forkludret økonomisk politik i for-